

for at skubbe på. Vi anerkender også, at der er sket lidt, men jeg vil sige, at jeg er stadig væk lidt nervøs, særlig da jeg hørte De Radikales ordfører tale om en tidsramme på 2-3 år. Det mener jeg er uanstændigt og alt for lang tid at vente igen.

Der er jo masser af førtidspensionister i dagens Danmark, som lever under helt urimelige vilkår på grund af en forældet lovgivning, som bygger på nogle helt urealistiske forudsætninger om, at hvis man har en resterhvervsevne, kan man gå ud og tjene de penge, man ikke får i pension. Men sådan er virkeligheden ikke; derfor lever de folk en kummerlig tilværelse, og det kan vi ikke være bekendt at de bare skal blive ved med lang tid fremover.

Dermed er også sagt, at det er helt bevidst, at vores forslag ikke er meget præcist i indholdet, for det var ikke vores intention, at vi skulle vedtage indholdet af en førtidsreform i dag. Vores intention var bare, at vi skulle beslutte os for, at nu skulle det ske, og det skulle ske hurtigt.

Men jeg vil da godt sige lidt mere om, hvad det er Enhedslisten mener der er brug for. Vi mener, der er brug for, at tildeling af pension skal være uafhængig af alder og ægteskabsstatus. Det skal ske ud fra et funktionsevnekriterium, og man skal ikke spise folk af med en lav sats ud fra en teoretisk arbejdssevne, når de ikke har en chance for at få et job.

De kommunale lægekonsulenters rolle skal præciseres, således at de ikke egenhændigt kan underkende vurderinger fra både praktiserende læger og speciallæger og træffe afgørelse uden at have set ansøgerne med egne øjne.

En pension skal sikre modtageren et rimeligt forsørgelsesgrundlag. Der skal være ens satser, og når der spørges om, hvad vi mener med satsen, så mener vi, at den skal som minimum svare til højeste dagpengesats. Der skal være mulighed for at supplere pensionen op til en vis grænse, også uden modregning. Mennesker i fleksjob, som vil være nogle af mulighederne, skal sikres de samme rettigheder på arbejdsmarkedet, som alle andre har, herunder retten til at kunne være medlem af en a-kasse, kunne få efterløn, osv. Vi mener også, at fleksjob skal være et frivilligt tilbud.

De, der er så invaliderede, at de ikke kan få nogen form for arbejde ved siden af, eller hvor kommunen ikke kan henvise til f.eks. et skånejob, skal efter vores opfattelse modtage et særligt tillæg, som kompenserer for erhvervsudbyg-

tigheden, altså at de ikke kan supplere pensionen. Handicapkompenserende tillæg skal også gøres uafhængige af alder.

Bare fordi man bliver 65 eller 67 og overgår til folkepension, har man stadig væk særlige udgifter til hjælpemidler, særlige boligforhold og transportbehov, som man bør have et tilskud til.

I debatten her er der mange, der har talt om, at det er vigtigt med brede flertal. Jeg har den opfattelse, at det er bedre med en god reform med et lille flertal end en dårlig reform med et stort flertal. Det havde efterlønnen også haft det bedre af.

Men jeg vil også sige, at uagtet om regeringen vil sats på et bredt flertal, er der ikke er nogen tvivl om, at hvis man kommer længere i retning af en god reform – hvis man altså ønsker det, det kan jeg jo ikke helt vide, men hvis man ønsker en god reform, der giver nogle reelle forbedringer på området – så tror jeg, det er en god idé, hvis regeringen hele tiden sikrer sig, at den har et flertal sammen med Enhedslisten og SF.

Det er min klare opfattelse, at i alle de lovgivninger, vi har haft, hvor man til sidst er endt med at gå til højresiden af salen, hvad vi altid beklager, har det alligevel haft en gavnlig effekt, hvis man undervejs har kunnet sige: Jamen så laver vi det sammen med Enhedslisten og SF. Det bliver tingene altså bedre af. Det vil jeg også stærkt anbefale at man tilstræber i det forløb, der nu går i gang, og derfor kommer vi selvfølgelig også – uanset om man kalder det studiekreds eller hvad – når vi bliver inviteret.

Der er stor enighed om, at der er brug for en reform. Der er også langt hen ad vejen enighed om nogle principper. Der er enighed om, at det haster, og derfor er det store spørgsmål i dag stadig væk, hvorfor reformen overraskende blev udskudt på ubestemt tid og vi oven i købet i dag skal høre måske 2-3 år.

Det forstår jeg stadig væk ikke. Og jeg kan forstå, det ikke er på grund af pengemangel. Det er ikke det, der piner regeringen. Jeg er nu ikke helt sikker på, det er rigtigt. Men hvis det ikke er det, så synes jeg stadig væk, at man bør rykke hurtigere frem.

Det var det ene store spørgsmål: Hvor lang tid er tingene udskudt og hvorfor? Det andet store spørgsmål er om en reform med forbedringer, for jeg går ud fra, det er det, vi taler om, forbedringer for menneskene. Vil de forbedringer, der bliver gennemført, omfatte alle førtids-